

Sygn. akt V KO 20/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,  
w dniu 25 maja 2017 roku, inicjatywy przekazania innemu sądowi równorzędnemu  
sprawy **S. G.** ,  
oskarżonego z art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane,  
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w S. VII Zamiejscowego Wydziału  
Karnego z siedzibą w P.  
z dnia 6 kwietnia 2017r., sygn. akt VII K (...),

p o s t a n o w i ł :

**na podstawie art. 37 k.p.k. przekazać sprawę do rozpoznania  
Sądowi Rejonowemu w S.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2017 roku (VII K (...)) Sąd miejscowo właściwy wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. Sądowi Rejonowemu w S. sprawy S. G. oskarżonego z art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane z uwagi na to, że oskarżony jest osobą schorowaną. Argumentując złożony wniosek, Sąd Rejonowy wskazał, że oskarżony mieszka w S., a stan zdrowia – co zostało poparte opinią biegłego neurologa – w praktyce uniemożliwia mu przemieszczanie się z S. na rozprawy sądowe do P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu właściwego terytorialnie zasługiwała na uwzględnienie.

Przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd

miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Jest to kryterium podstawowe, zaś przepis art. 37 k.p.k. nie może podlegać wykładni rozszerzającej (zob. postanowienie SN z dnia 13 marca 2014r., IV KO 14/14).

Po zapoznaniu się z argumentami przedstawionymi w uzasadnieniu postanowienia Sądu właściwego uznać należy, że wyrażone w tym dokumencie procesowym stanowisko było zasadne ze względu na poważny stan zdrowia oskarżonego. Z opinii sądowo - lekarskiej zamieszczonej w aktach – k. 200 tom I – sporządzonej przez specjalistę neurologa E. O. K., – jednoznacznie wynika, że dolegliwości, na które cierpi S. G. , nie pozwalają na jego udział w postępowaniu sądowym przed Sądem w P., ale nie jest wykluczone wzięcie udziału przez niego w postępowaniu sądowym w miejscu jego zamieszkania, a więc w S.

Takie dolegliwości, jak wymienione przez biegłą w opinii, które są następstwem udaru niedokrwienego prawej półkuli mózgu, a mianowicie głęboki niedowład lewostronny skutkujący bezużyteczną funkcjonalnie ręką i dysfunkcja chodu, uniemożliwiają oskarżonemu, będącemu osobą wiekową (73 lat), swobodne przemieszczanie się z S. do P., co wymagałoby pokonania trasy około 600 km w jedną stronę.

Z tych względów zasadne jest odstąpienie od zasady, o której mowa w art. 31 § 1 k.p.k., i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.